

ET ER

Inger Scharis

ETER

BOKFÖRLAGET FORUM

Tidigare av författaren:

Åtel, 2025

Det inledande citatet är från *Om livet efter döden*, av Rudolf Steiner. Översättning: Magda Engqvist och Marit Laurin, Kosmos förlag 1990.

Citaten på s. 60 och s. 301 är från *Bibeln*, Bibelkommissionens översättning, Bokförlaget Libris 1999.

Citatet på s. 132 är från låten "Laugh'n A" av D-A-D.

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

info@forum.se

Första tryckningen

Copyright © Inger Scharis 2026

Omslag: Maria Sundberg, Art by Sundberg

Tryckt hos ScandBook EU, 2026

ISBN 978-91-37-50870-2

Mellan det vakna tillståndet och sömnen finns ytterligare tillstånd, nämligen insomningen och uppvaknandet. Dessa upplever vi bara som korta ögonblick. För att kunna uppnå en förbindelse med de döda är båda dessa tillstånd mycket viktiga. De döda finns alltid i den översinnliga världen omkring oss och när vi sover är vi tillsammans med dem.

Rudolf Steiner

Prolog

Handbojorna skavde mot den tunna huden. De var fästa vid elementet och gjorde det omöjligt att resa sig utan att krumma med ryggen. Det enda som hördes i rummet var det svaga susandet i vattenrören som flöt samman med pulsens bultande vid tinningarna.

Luften var sval och fick huden att knottra sig, bröstvårtorna blev hårda och utstående. Ögonbindeln satt för hårt och bakom de slutna ögonlocken gnistrade myriader av små stjärnor i mörkret.

Det var allt.

Världen hade reducerats till de egna känsloförnimmelserna.

Mannen hade tagit med sig nyckeln till handbojorna när han lämnade rummet. Nu återstod bara tystnad och väntan. Det var omöjligt att veta hur lång tid som hade förflutit.

En halvtimme, en timme eller två?

Varför kom han inte tillbaka?

”Följ med”, hade han sagt. De steg ur bilen i det underjordiska parkeringsgaraget. Det var halvmörkt och luktade avgaser. Ångesten gnagde i magen. Någonting var på väg att gå väldigt fel, det var ingen tvekan om det.

Mannen lyfte en silverfärgad kabinväska ur bagageutrymmet. De tog hissen under tystnad till tredje våningen. När hissdörrarna gled upp möttes de av långa korridorer. Det var som att gå i en labyrinth – och även om viljan fanns att vända om, fanns ingen väg tillbaka.

Inne i rummet fanns tunga gardiner fördragna. Sängen och golvet var noggrant inplastade. Mannen låste dörren bakom dem och hans skosulor klubbade mot den tjocka plasten när han tog några snabba steg fram till sängen.

Han smålog och öppnade sakta kabinväskan.

”Har du blivit piskad förr?”

”Nej, aldrig.”

Han sa något om att hon skulle njuta av det. Ur kabinväskan tog han fram en negligé i svart spets. Han befälde henne att klä av sig jackan och jeansen och tröjan och ta på sig den istället.

Det var för sent att ångra sig, det fanns inte längre något annat val än att göra precis som han sa.

Och något tändes i mannens ögon.

Förväntan, obehag och rädsla inför smärtan trängde sig samman till en enda våg som spolade bort allt annat. Tankarna lossnade från jaget, gled bort och försvann till en plats så fjärran att det kanske – bara kanske – skulle gå att uthärda det som väntade.

”Vänd dig om. Jag vill se dig.”

Det var bara att lyda, att utlämna sig till den här främlingen, endast iklädd den genomskinliga spetsen.

Sedan nedtvingandet på knä, handbojorna, ögonbindeln som var ett svart sidenband.

Och slutligen den olidliga väntan på hans återkomst.

*

Han drack det sista av ölen vid bardisken medan han småpratade med bartendern. Så kastade han en blick på armbandsuret.

Hon borde vara redo för honom nu. Han tog hissen upp till det tredje våningsplanet och gick raskt genom den öde korridoren, öppnade dörren med nyckelkortet.

Där satt hon i mörkret, fastkedjad med handbojorna vid elementet. Han gjorde sig ingen brådska utan tände den lilla sidolampan, vars mjuka sken föll över rummet. Sedan öppnade han den silverfärgade väskan och radade upp metallinstrumenten längs sängkanten.

Hon vred oroligt på huvudet och han såg hur hon försökte följa hans steg och förstå var det klirrande ljudet kom ifrån. Hennes kropp darrade av rädsla och det gjorde honom hård.

Han tog upp den lilla nyckeln ur fickan, lossade handbojorna och lät henne resa sig. Hon gned handlederna där bojorna lämnat röda märken, men han greppade tag om hennes armar och tvingade dem bakom kroppen. Hon jämrade sig svagt när händerna låstes på ryggen.

”Sätt dig på sängen, på knä.”

Hans röst var fast och lugn. Hon gjorde som han sa åt henne. Men hennes långa hår var uppsatt i en tofs och det störde honom. Han ryckte bort hårsnodden och hon kved till. Han kände hur hans egen andning blev tyngre, djupare. Han knuffade henne i ryggen och hon föll framåt så stjärten sköt upp högre än överkroppen.

”Ligg stilla.”

Han tog fram det svarta ridspöet ur kabinväskan och gav henne ett rapp. Det fick henne att skrika till. Han sa åt henne att vara tyst och hon bet sig hårt i läppen medan han fortsatte att piska henne tills den vita huden var rödstrimmig.

Nu hade han makten över hennes njutning och lidande. Det var som att stiga upp ur sig själv och bli större än sin hud. Inte bara närvarande, utan alltgenomträngande.

Som en gudom inkarnerad i kött och blod.

Det vanliga upplöstes. Och något uråldrigt tog plats.

Han tog ett hårt grepp om hennes höfter och trängde in i henne så häftigt att hon skrek av smärta. Ett hårt slag över hjässan fick henne att övergå till kvävda hulkningar. Det ökade njutningen. Nu hade han total kontroll över henne, men han hejdade sig ändå och väntade på det överenskomna ordet.

Men hon sa ingenting.

Det svarta sidenbandet var fuktigt av hennes tårar.

Han drog sig ur henne för att förlänga njutningen och lät piskans tunna läder långsamt glida mellan hennes ben. Hon snyftade till. Då höjde han piskan och lät slagen falla över hennes rygg, hårdare för varje gång, och hon fick jämra sig och gråta.

Del I

Vittnet

1

De tunna iskristallerna på fönstret hade vuxit till ett vackert spetsmönster under den kalla vindstilla natten. Temperaturen hade nog sjunkit närmare tjugo minusgrader, men härinne intill elementet var det nästan för varmt.

Charlie Graff vilade mot kuddarna i sängen under snedtaket i rummet som hade varit hennes gamla flickrum, och betraktade den sovande mannen bredvid henne. Hon hade kommit tillbaka från duschen och skulle egentligen klä på sig för att åka till jobbet, men kunde inte stå emot lusten att lägga sig hos honom en stund till.

Han låg på sidan med ansiktet mot henne och tog lugna djupa andetag. Duntäcket var halvt nedhasat över ryggen och han hade lagt sin arm tungt över henne i sömnen, så hon höll sig alldeles stilla för att inte väcka honom.

Han hade fräknar över näsan som fick honom att se ut som en busig pojke och hon mindes att han hade sagt en gång att hans mamma brukade kalla honom prickiga korven när han var liten, men senare förnekade han det.

Kanske skämdes han över det?

Hon lät handen försiktigt smeka över hans starka armar.

De var inte bara täckta av fräknar utan också tatueringar. Hon tyckte om dem för att de berättade hans historia.

Över höger biceps trängdes tatueringarna som han hade gjort när han var sexton och flyttade till London. Det var en dödskalle med mohikanfrisyr och punkbandet Anti-Nowhere Leagues logotyp: en uppsträckt knytnäve som greppade ett knogjärn. På underarmen fanns Främlingslegionens emblem som såg ut som en lilja men var en granat med sju flammor.

På den andra underarmen reste sig ärkeängeln Mikael i blank rustning och med svärdet draget. En symbol för den eviga striden mellan ljus och mörker. På överarmen fanns legionens huvudmotto *Legio Patria Nostra*.

Legionen är vårt fosterland.

Han hade berättat att han bara var arton när han tog värvning, utan att säga det till någon, och att han först många år senare hade fått veta att föräldrarna varit oroliga och efterlyst honom via Interpol.

Nästan hela sitt vuxna liv hade han tillbringat i Främlingslegionen och hon undrade hur det påverkat honom. Han var öppen om saker som vilka tidsperioder han hade varit vid olika regementen, men mycket förtegen om vad han egentligen hade gjort i tjänsten. Som om det fortfarande vore hemligt efter flera decennier.

Johan Nijpels hade klivit in i Charlies liv på ett sätt som kändes alldeles självklart. Hon hade absolut inte tänkt inleda någon ny kärleksrelation, men redan morgonen efter deras första natt tillsammans hade Nijpels sett henne rakt i ögonen över kaffemuggen.

”Ja, vad säger du? Ska vi köra då?”

Han hade ställt frågan i vardaglig ton, som om han bara undrade om hon ville ha påfyllning av kaffe. Först hade hon inte förstått vad han menade. Sedan hade hon fått en stark och tydlig känsla av att han aldrig skulle fråga igen om hon sa nej.

Innan dess hade hon dragit in honom som ett slags informator i den brottsutredning som hon arbetade med, och hon hade varit övertygad om att hon kunde kontrollera honom. Men det hade visat sig vara helt fel.

När gärningsmannen var gripen försvann Nijpels ur hennes liv utan ett ord och var borta i flera veckor innan han plötsligt kom tillbaka och ringde på hennes dörr.

Hon visste inte var han hade varit under de veckorna. Han hade inte sagt något och hon ville inte fråga. Men hon visste att det hade varit tomt utan honom, och att hon hade blivit glad över att han var tillbaka.

Fortfarande var hon inte säker på om hon kunde lita på honom, men han fick henne att skratta oftare än hon gjort på många år. Kanske någonsin. Men att han försvann så där visade att det fanns något oberäkneligt i honom, och det gjorde henne osäker.

Han rörde sig i sömnen och blinkade till innan han öppnade ögonen – och plötsligt var han klarvaken och mötte hennes blick.

”Det är lugnt, jag är kvar”, sa han med ett retfullt leende.

”Vilken tur jag har . . .”

Han lade armen om henne, och hon vilade huvudet mot hans bröstorg och hörde hur hans hjärta slog. De blev liggande en stund i tystnaden. Hon visste att hon måste stiga upp och åka till jobbet, men hon ville inte, inte riktigt än.

Han lät handen långsamt glida upp längs hennes rygg och nuddade lätt vid nackhåren. Sedan böjde han sig fram och kysste henne mjukt. Hon svarade, lite tveksamt, och hann tänka att hon borde ha borstat tänderna. Men han verkade inte bry sig. Han flyttade sig bara en aning och lade ett ben över hennes. Nästa kyss blev djupare. Han vände henne till ryggläge och sänkte sig mot hennes kropp, men hon lade handen mot hans bröstorg.

”Jag måste till jobbet”, mumlade hon. ”Vi har möte klockan nio.”

Han hejdade sig direkt och måste ha förstått att hon verkligen menade det, för med en road min rullade han av henne igen och föll tillbaka mot kudden.

”Okej”, sa han bara och drog undan handen från hennes mage.

Hon satte sig upp, förde undan håret från ansiktet och sträckte sig efter kläderna som hon hade lagt fram på stolen vid sängen kvällen innan.

Han låg kvar och tittade på henne medan hon klädde på sig.

”Vill du ha skjuts?” frågade han.

”Tack, men jag tänkte ta bilen idag.” Hon drog upp det blonda håret till en hästsvans och fäste den med en hårsnodd. ”Ska vi ses ikväll?”

”Jag vet inte. Om prognosen stämmer ska det snöa utav bara helvete, så det kan hända att jag måste jobba.”

”Okej. Jag ringer när jag är på hemväg, så får vi se hur det blir.” Hon log mot honom, tog datorväskan och var på väg att lämna rummet.

”Pussen, då?” sa han bakom henne.

Hon blev varm inuti och vände genast tillbaka. Han trutade skämtsamt med läpparna och hon gav honom en blöt puss mitt på munnen. Han tog tag om hennes handled som om han skulle vägra att släppa iväg henne och började kyssa henne igen, men hon gjorde sig lekfullt fri.

”Vi hörs ikväll”, sa hon.

Hon var nästan framme vid dörren när hon kände hans blick i ryggen och vände sig om.

”Vad är det?”

Han låg kvar med händerna bakom huvudet.

”Inget särskilt. Jag fick bara en känsla av att lugnet är på väg att ta slut.”

Charlie stannade upp.

”Hoppas inte”, svarade hon lättsamt.

Men när hon gick nedför trappan kunde hon inte låta bli att undra vilket djävulskap som väntade.

2

Himlen var jämnrå och det kändes i luften att det skulle komma mer snö. Skidorna frasade lätt när de gled fram i det uppkörda spåret som löpte över åkern, rundade skogsdungen och vek tillbaka i en vid båge över modellflygfältet.

Kamilla Novák tänkte att några decimeter nysnö skulle göra spåren lite skönare att åka i. Nu gick det för fort utför och i uppförsbackarna var det armarna som fick jobba. Mjölksyran brände i musklerna, men det var ingenting som besvärade den stora lufsiga herdehunden som pulsade framför henne som en isbjörn i snön.

Tidigt imorse hade vinden varit svag, men nu hade den tilltagit och när hon lyfte ansiktet kunde hon se enstaka små snöflingor som singlar nedåt. Det fick räcka med ett varv i spåret idag. Då skulle hon nog hinna hem innan snöovädret bröt lös på allvar.

Rufus stannade och vädrade i luften.

Hon reagerade inte först. Det hände ofta att hunden kände vittringen av hjortar på långt avstånd, även om han var väluppfostrad och visste att han skulle låta dem vara.

Hon var nästan ifatt när han satte fart, tog ett språng ut i

djupsnön och fortsatte envist framåt trots att han sjönk ner till magen för varje skutt han tog.

”Rufus! Kom!”

Han struntade totalt i henne. Flåsande kämpade han sig vidare, så han måste ha fått korn på något väldigt intressant. Hon svor lågt för sig själv.

”Stanna! Kom hit NU!”

Han hejdade sig inte ens en sekund. Vad höll han på med? Det här var inte likt honom. Annars brukade han alltid stanna på hennes kommando, men nu var han fullkomligt döv för världen.

Kamilla gjorde ett halvt lappkast på skidorna och följde efter. Genast nådde snön henne ända upp över knäna. Hon stödde sig på stavarna och pulsade snarare än åkte på skidorna medan Rufus redan börjat gräva där framme.

Vad i all världen hade han hittat nu?

”Sluta med det där!”

Men han fortsatte att gräva ivrigt med framtassarna och bakom honom flög kaskader av snö.

När hon nästan var framme lossade hon kopplet som var knutet runt midjan och skulle just fästa karbinhaken i halsbandet. Då såg hon vad han hade grävt fram ur snön. Hennes gälla skrik fick hunden att skrämt kasta sig åt sidan.

Det bleka ansiktet låg blottat i snön, täckt av iskristaller. Hunden var grå med gröna skiftningar, munnen vidöppen som om han hade dött skrikande och under de halvöppna ögonlocken syntes grumliga ögonglober.

Med skakande händer öppnade Kamilla dragkedjan på midjebältet och lyckades få fram telefonen.

3

Charlie tryckte på hissknappen i parkeringsgaraget. Det slamrade lågt när det gamla maskineriet lyfte henne uppåt.

Norrköpings polishus var byggt på 1960-talet, betonggrått och tio våningar högt, men det gav intryck av att vara ännu högre genom placeringen vid det öppna Kungstorget, som i folkmun alltid kallades polishusrondellen.

Vilket budskap hade arkitekten försökt förmedla? Polisens makt och dominans? Skulle medborgarna känna sig övervakade, eller var det så enkelt som att byggnaden måste rymma många anställda?

Telefonsignalen avbröt tankarna just som hissen stannade vid våningsplanet för avdelningen för grova brott, där hon arbetat som utredningsledare i drygt ett år.

Nijpels namn lyste på skärmen.

Hon svarade glatt medan hon steg ur hissen.

”Hej! Vad har du på hjärtat?”

”Jag skickade en låt till dig, men du har inte lyssnat på den?”

Hon gick snabbt genom korridoren, öppnade appen och såg det olästa meddelandet.

”Sorry, jag hade på musik i bilen och hörde inte telefonen.”

”Lyssna nu då”, sa han ivrigt.

”Jag ska precis in i mötet och har inga lurar.”

”Men . . .”, sa han, och hon hörde besvikelsen i rösten.

Hon log för sig själv.

”Okej, vänta lite.”

Hon klickade på skärmen, och Spotify snurrade till liv.

Lords of the New Church. Bandnamnet sa henne ingenting.

Låten hette *Dance with me*. Hon tryckte på play och plötsligt fylldes korridoren av mörk punkig new wave. Hon ryckte till, fumlade med volymen och mötte ett par undrande blickar från kollegor som passerade. Hon hann inte höra mycket av texten, bara något om en främling, voodoo och en brinnande ängel.

Hon räddade sig in i mötesrummet. Lyckligtvis var hon tidig, bara Hanna Yilmaz satt där. De nickade till varandra och Charlie pekade mot telefonen för att visa att hon var upptagen.

Hon stängde av musiken och växlade tillbaka till samtalet.

”Bra låt. Jag tycker om den.”

”Där fick du lite disco på morgonen”, sa Nijpels glatt. ”Vi hörs senare!”

”Puss.” Hon tryckte bort samtalet med ett leende.

Hanna var den enda kollegan som också hade blivit en vän. De hade båda jobbat vid Stockholmspolisen, och hon kände till Charlies exsambo Daniel och deras smärtsamma uppbrott.

”Vad ler du åt?” frågade Hanna.

Charlie uppträckte att hon fortfarande log. Nijpels hade den effekten: han gjorde nästan alltid livet lite roligare.

”Han skickade den här.” Hon växlade app och räckte över telefonen.

Medan Hanna läste låttexten tog Charlie fram datorn ur väskan och hällde upp kaffe från termos.

”Den är ganska mörk egentligen”, sa Hanna efter en stund.

”Det är mycket om hemliga synder och fantasier. Eller kanske

om att bli indragen i någons värld, där allt känns starkt men inte riktigt sunt.”

”Jaha?” sa Charlie och såg upp från kaffet.

”Ja. Typ att den kärleken egentligen borde vara förbjuden.”

Charlie kunde inte låta bli att le.

”Han tänkte nog inte på texten så bokstavligt.”

”Säg inte det”, sa Hanna skämtsamt. ”Man vet aldrig.”

I samma stund släntrade Janne Eriksson in och lade sina plastmappar med pågående ärenden på bordet. Han var den ende i gruppen som fortfarande printade allt.

Charlie hyssjade diskret åt Hanna och stramade till ansiktsdragen. Hon var trots allt chef över gruppen, och alla behövde inte känna till hennes privatliv.

”Hur är det med dig, Janne?”

”Bra. Det är ju snart fredag.”

Ingen skulle längre kalla Janne ung och hungrig, och det hände att hans skämt drog åt det plumpa hållet, men han var en klippa. Kriminaltekniker i grunden och numera ansvarig för beslagshanteringen.

Charlie såg på klockan – två minuter i nio – just som Sandra Ahlqvist och Tobias Sköld kom in.

Tobias var drygt trettio, utredare och förhørsledare, ständigt singel trots ihärdigt dejtande. Sandra slängde sin leopardmönstrade fuskpäls över stolsryggen. Hon var den yngsta av dem och civilanställd IT-analytiker. Hon kunde läsa en hårdisk som andra läser morgontidningen, och ingen, allra minst Charlie, förstod hur hon gjorde.

Sandra skulle precis stänga dörren bakom sig när Charlie höll upp handen.

”Vänta lite. Olle ringde och sa att han blir sen . . .”

”Är det Julian igen?” frågade Tobias.

”Ja, han gråter så fort Olle försöker gå. Men han dyker nog upp snart.”

I ögonvrån såg hon Jannes tveksamma huvudskakning och tänkte samma sak. Dålig tajming. Inskolning i vabruari var dömt att strula. Den hade avbrutits av två förkylningar och det kändes redan som att den hållit på en evighet.

Men snart skulle Olle Hansson vara tillbaka på heltid. Han var inlånad multimediahandläggare i utredningsgruppen och behövdes i flera av de pågående fallen.

”Då börjar vi med rånet i Hageby igår eftermiddag”, sa Charlie och öppnade anteckningarna på datorn. ”Som ni kanske hörde var det inget riktigt vapen, bara en attrapp.”

”Otureligt för personalen ändå”, sa Janne och sörplade kaffe.

”Ja, absolut. De misstänkta är unga – tretton och sexton – och de fick med sig varor, så det är rubricerat som grovt rån. De greps ganska snabbt och avspärningarna hävdades igår kväll. Tobias, kan du ta de första förhören?”

En knackning på dörrkarmen avbröt henne. I dörren stod Marika Dahlén, chef för båda utredningsgrupperna inom grova brott.

”Tjena, Marika!” utbrast Janne. ”Jag hörde att en jämn födelsedag närmar sig. Hur känns det att göra mig sällskap bland femtiplussarna?”

Han verkade förvänta sig åtminstone ett litet skratt tillbaka, men Marika drog bara upp mungiporna i ett hastigt leende innan hon allvarligt vände sig till Charlie.

”Kan jag få prata med dig en stund?”

Charlie reste sig och följde med ut i korridoren.

”Vad gäller det?”

”En person har hittats avliden vid Resebro mosse.”

”Mördad, antar jag?”

Marika gjorde en grimas av avsmak.

”Det är värre än så.”